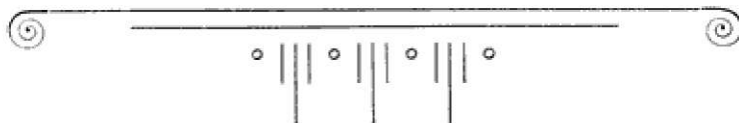

LJUBLJANSKI ZVON

Zbogom!

1.

Ti si bila meni solnce . . .
Kje si zdaj, oj, solnce ti?
Zgrešil pota, zgrešil cilj sem
sredi večne te noči . . .

2.

Res lepe tvoje so oči, in lep je tvoj obraz, in nežnejših od tvojih rok še nisem videl jaz.	A tvoje srce — pekel živ . . . Več ni mi do neba: umiram — ah, zavrzi, Bog, me v dno tega peklá! . . .
--	---

3.

Ne, nisem prosil te nikdar, nikdar,
da bi poljub deklè mi podarila,
in če bi prosil te, verjemi mi,
da tak nedolžno bi se ga branila.

Pogled iz tvojih le oči sem pil —
in ti še takrat si se sramovala,
pogled iz tvojih le oči sem pil,
in ti še takrat si se mene bala.

Pogled iz tvojih le oči sem pil . . .
a ko sem bil pijan ga, dekle žalo,
na tihem, drug za drugim iz srca,
ah, zadnjih upov par mi je zbežalo.

4.

Tvoj srček je meni vrt prostran,
ki rožice v njem so cvetoče.
Vse tamkaj rasto in tam cvetó,
le ena tam rasti noče.

Le ena ne zraste meni nikdar,
ne zraste do črnega groba,
ta rožica je, ta rožica je —
veš, dekle, katera? — zvestoba.

5.

Tedaj pa zbogom, zbogom, dekle!
Pri tebi več miru mi ni,
pri tebi ne — po zemlji širni
iskati srce ga želi.

To lice tvoje rožno, dekle,
pozabim pač težkó, težkó;
in te oči, kot oglje črne,
mi iz spomina ne gredó . . .

Vlak žvižga . . . In zapustil znance,
zapustil rodni kraj sem svoj . . .
Le srce, to nemirno srce,
le to, le to sem vzal s seboj . . .

B. Baebler.

V krčmi.

V krčmo sva zavila
s tugo posestrimo,
s svetlim zlatom v žepu,
ah, in v srcu z zimo.

Pa sva pila, pila
sok ognjene trte,
gledala pred sabo
same rajske vrte . . .

Pijva, občudujva
svet, o posestrima!
Pomlad zdaj je v srcu —
v žepu bode zima!

Srpoš.

